

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjaton
Zradny je.

Za staw spróony
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwał,
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščjezni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

Sswjatk.

Jap. štutki 2, 1—13.

Wschindž, Božo, swjaty Ducho, k nam
A s twojej hnadu napjeliš sam
Twojich wěrných myšl a wutrobu,
Jim sapal lubosć horjazu.
O Anježe! psches tw'e šwětło ty
Tu shromadził k tej wěrije by
Lud se wschoh' šwěta rěczemi,
Sa to my khwalbu damy či.
Halleluja, halleluja.

Sswjedzeński čas je pschischoł sa kraj a města, sa
lěš a polo, w hajach a na łukach. Bohu budž džak, kiž
nam cžłowškim džěczom sažo dawa šwjedzeń w tutym ži-
wjenju prózy a džěła, starosće a horja, nusy a hubjenstwa.
Tak mamy sažo khwile, šebi s měrom wschitko to rjane a
wulkotne, to něžne a krašne Božeje stwórbje wobhladač a
šo sawješelicž nad tym cžerstwym žiwjenjom, kotrež wschu-
džom sšhadža. A jich wjele wschal šwoje šwjatki šwjeczi
wonka w Božej stwórbje, pod módrojnym njebjom, wošrjedž
šwětkow a kćenja. To wschal je tež wulkotne přědowanje,
kotrež tón wschedomóžny Bóh lěto wot lěta wonka we
stwórbje džerži, přědowanje wo šwojej wěcznej mozy a
šwojim wschedomóžnym štutkowanju. Ale šwjatki naš tola
tež do najhlubšcheje snutštownosće cžłowjela pokasuja, do
jeho wutroby, a tak šu wone wošebje tež šwjedzeń sa kšče-
ščjansku zyrkej a wošadu.

O najšwjeczišche, o najšbóžnišche, hnadyopolnicžke šwjatki wy!
Swoje, hlaj, džěczi Šhrystuš šej šwjeczi.
Wješel, wješel šo, zyrkej ty!

Tež naša snutštownosć dyrbi šo šelenicž a kćěcž
a šo debicž s nowym cžerstwym žiwjenjom. Abó chješch
ty jeno stwórbu wobdžiwacž a wužiwacž a njehašch nicžo
wo nowym wěšnym Duchu wjedžicž? Dyrbi we twojej wu-
trobje pušte, šymne a morwe wostacž? Chješch ty jeno
nalětny šwjedzeń šwjeczič a niz tež wošebje duchamóžne
šwjatki? Ty wschal móješch a dyrbišch šo tež nad rjenje
šakčěteje stwórbu sawješelicž; ale chješch ty jeno sachodnu
stwórbu abó sachodny šwět mēcž, dha šo runašch jenemu,
kiž jeno psched šmjercžu cžěka a dyrbi tola sažo abó posdži-
šcho jej do rukow padnyč; dha šy ty wušnyw na cžěło.
Sswjate pišmo pak praji: Šchtóž na cžěło šyje, budže
wot cžěła štaženje žnjecž, šchtóž pak na Ducha šyje, budže
wot Ducha wěczne žiwjenje žnjecž. Tehodla:

O šwjaty Ducho, pój wschal k nam,
Bydl we naš s twojej hnadu sam,
Pój, šlónzo, rjane, jašne,
A šwěcž nam, šwěza njebjeska,
So twoja móž naš wohrjewa,
Nam k wješelu šy krašna
Šašnosć, krašnosć,
S njebjasbože
Na naš šłózi,
My pschindžemy,
Sa to lubje prošnyč chžemy.

Hdyž je tvoja wutroba psches Ducha k nowemu žiwjenju sbudžena, budže wona hiščeže kčecž, hdyž bu wschitke shtomy lěša sashle, a swojemu Bohu halleluja džaka spěwacž, hdyž wschitke ptacžki pod njebjom mjelcža. Kač dyrbinu tehodla Boha prošycž, so by swojeho swjateho Ducha do naschich wutrobom wulač a je psches njeho pschekrašnič a s mozami wěczneho žiwjenja wuhotowač.

Nječ swjaty Duch tež nasche wutroby napjelni!

1. Tutón je dar s Božeho kralestwa,
2. wón naš wjedže k Božemu kralestwu.

Jako tón džen tych swjatkow dopjelnjeny bēsche, bēchu czi wuczobnizy naschego Knjesa w jenej myšli w Jerusaleme shromadženi a cžakachu na wulecže swjateho Ducha, kotrehož bēsche jim jich Sbožnik do swojeho horjestpēcža šlubil. Ke Khrystubej jich nadžije džeja, a polni doměrjenja woni k njemu šhladuja a bu wo jeho sbožnym knježenju pschewědcženi. Esu woni tola došč nashonili, so je wón nad šlōcžu swěta dobyč a wot šmjercže stanyl. Doměrnie dyrbinu tež my k swojemu Sbožniku jako swojemu wot Boha wuśwolenemu wumožniku šhladowacž a na njeho pošluchacž. Potom Boh tež nasche wutroby se swojim swjatym Duchom napjelni. A hdyž šmy s druhimi, psches Khrysta krej wumožnymi w jenej myšli hromadže žiwu abo Bohu šlužimy w jeho domje abo šmy hoščjo sa Božim blidom, dža tež my džel dostanjemy na rjanym swjatkownym darje. Jako bēchu czi wuczobnizy w jenej myšli hromadže, šta šo nahle šchumjenje s njebeš jako mōžneho wětra a napjelni tón žyly dom, w kotrymž šedžachu. A jasyki bēchu nad nimi rosdžēlene k wohladanju, jako bychu wohenjowe byle. Tole bēchu te widomne a šlyšchomne šnamjenja, kotrež se swjatym Duchom šo šjewichu a šu s dobom rjane šnamjenja sa to waschne skutkowanja swjateho Ducha. Šswjateho Ducha šameho pač, dokelž je wschak duch, njemōžachu widžecž. Wón šo šyny na kōždeho mjes tymi wuczobnikami a tucži buchu wschitzy polni swjateho Ducha. Š njebeš pschiūdže to šchumjenje a tež te wohenjowe plomjenja, so by cžlowjekam s dobom šo pošafowalo, so je swjaty Duch dar Boži, kotryž šebi šwēt šam dacž njemōžesche. Haj, tón cželny cžlowjek ničjo wo Duchu Božim njesrošymi; cželne je jeho myšljenje, cžucže a wola. Ale te wutroby, kotrež šo wot swěta wotwobrocža a k Bohu šhladuja, šu wotemrjene sa pschiūdženje swjateho Ducha. — Še šchumjenjom pschiūdže swjaty Duch. Wón wschak je wulka šwēt pohnuwaza a s nowa wožiwjaza mōž. Hdyž wón šacžehnje, tam šo twjerdžisny cžlowšesje wutroby ššchašbu, tam padaju twjerdžisny hordosče a šebicžnosče a ta wotemrjeta dušcha šo s nowa sbudži a we wohenju šahorjenosče ta bojašna a šhablaza wutroba šo šobu štorhne k škutkam Božim. Ale tež pod wohenjowymi plomjenjami pschiūdže Duch Boži. Wón tež roššwēczi te cžemne hrěschne šhowanki twojeje wutroby, so ty tón hrěch jako nēščto wulzy hrošne a škažaze špōšnajesch, a tebi myšl rošjašni, so mōžesch potom hiščeže druhim do předka šwēcžicž. Šswjaty Duch je živy Boh, kiž dyrbi czi wutrobu a dušchu napjelnicž, so by wschōn njerjad hrěcha pošrjety byl a so by mēšto tych štarych bludow a škaženych šōšchtow šwētlo a lubosč do twojeje wutroby šacžahnyla. Kač nēkotry cžlowjek šebi mozy swojeho žiwjenja w cželnych šōšchtach abo w wopilštwje šasy a wschitkim rjedliškim šacžucžam dawa wjadnyč; wón šawjedže a šfasy te dušche šwojich šobucžlowjekow a tych, kotryž šu jemu

doměrjeni, njewobštara. Duch šlōscže a šebicžnosče jeho cžeri. Kač hōrko trēbne je tajkemu hubjenemu, šnutštownje roštorhanemu cžlowjeku, so by jeho dušcha wot swjateho Ducha byla roššwētlena a pschemēnjena. Na druhich štronach pač namašamy wjele šprōžnych, lēnich, šhablazyh, bojašnyh, a dwēlowazyh cžlowjekow. Hdy bychu woni wot swjateho Ducha byli pschewšaczi, bychu woni k wješelej špokojnosčzi pošbēhnjeni njebojašliwi a mōžni wuśnamarjo Boži byli, kotryž cžerpja bjes štorženja a tradaja bjes morkotanja. Najrješšči dar s Božeho kralestwa, kotryž nam Khrystuš dawa, je swjaty Duch, a kač wón cžlowjekow šašo k Bohu wodži. Kač wón jich dušche pošlōschuje a wožiwja!

Tež na Knjesowych japoschtołach bōršy škutkowanje Božeho Ducha špōšnajemy. Woni počachu předomacž s druhimi jasykami, kač jim tón Duch da wurēcžecž. Mōžny škutk Ducha to bēsche, kiž jich šhmanych šezini, Khrystuša teho drje wot Židow šchizowaneho, ale psches Božu mōž wot mormnyh sbudženeho pschede wschitkim šwētom wuśnacž a niž bojašnje šo ššhowacž psched ludžimi. Šswjaty Duch ššchescžijansku hromadžu wuhotuje sa jeho šwētashčeroke pošwēlanje. Židža a czi, kiž šo k židowskej wěrje džeržachu, pač bēchu se wschēch mōžnyh žylyh krajow na šwjedžen do Jerusalema pschischli. Kač šo woni džiwachu, hdyž šlyšchachu tych wuczobnikow we swojeho kraja rēczi jim předomacž te wulke škutki Bože! Ša wulka šyla, kotraž bēsche šo k šwjedženju šeschla a po domjazej rēczi bēsche jara wschelata, dyrbjesche tu w Jerusaleme tón džiwny škutk swjateho Ducha šacžucž a Božu bōjšku radu šejnacž. A wulke šatorhjenje je woprawdže w Jerusaleme bylo, jako woni tych wuczobnikow, tutnyh poštnych njewucženyh mužow tač horliwje te wulke škutki Bože s druhimi jasykami šhwalicž šlyšchachu. Nēkotry wschak, kiž bēchu jara šlōštniwi we wutrobje, šo jim šmējachu a džachu: Woni šu šo we šlōdkim winje wopili. Šo wschak bēsche jara šlōštniwe pschišlōdženje, kotrež Pētr s dobom w mjenje druhich japoschtołow bōršy wotpošasa. —

Psches wohen swjateje horliwosče bēsche Boži Duch wuczobnikow wutrobu pošlynil a wschitkich do Khrystuša wěrjazyh k jenej šhromadžisnje šhromadžil. Šak bu škutk šačoženy, kotryž dyrbjesche sa cžlowjestwo a jeho duchowne šbože sa wschē cžasty s najwjetškej wožnosčju byč, ššchescžijanska žyrkej. Šu tole wuśtaw wōšrjedž šachodneho swěta, kiž dyrbjesche to njesachodne špēchowacž a cžlowjekow s Božim Duchom wožiwjecž a s njebeštimi darami wuhotowacž. Ale hižom na přenim dnju šo šafakly šwēt Knjesowej žyrki napschecžjo štaji a ju s hanjenjom wušmēšchowasche. Ale s tajkimi žemi a hanjenjom šo šwēt šam šudži a šo we šwojej niškosčzi a hubjenosčzi wopōšajuje. Ššchi tym wschēm pač je ššchescžijanska žyrkej w najczerštwiškim kčženju pschibērača a šo po šemi roššchērača a nowe šwētlo a žiwu lubosč cžlowjekam pschinjēšla. A šello žohnowanjom šmy my wschitzy wot mlodosče šem psches nju dostawali! Nēkotryžšuli njewěrjazy naschego cžaka, kiž šnadž ma nēkajku ššchricžku dobrego w šebi, šo s hordosčju šwojich dobryh škutkow šhwalu a se šazpivanjom na žyrkej hlada, jako njeby trēbna byla. Ale njeje to dobre, šštož wón hiščeže ma, kotrež pač pschecžo bōle wotebēra, dokelž wón s teho žōrka nječčepa, kotrež jemu pschecžo dale mōž dawa, — jemu hiščeže šekhadžalo s ššchescžijanskeho wocžehnenja dobryh štarschich, abo ššchescžijanskeho ducha, kotryž jeho wschudžom wōbdawasche! Nēščto

fšhesčžijanstwa šo hiščeže w někotrymžkuli namaka, kiž je šo jemu hižom wotrijeł. Njeh wón to spósnaje a je dža-
kowny ša fšhesčžijanstwo a njeh jo fšhesčžijanstwu wu-
šnawa! Šdy bñchu tola wščitzy ludžo to hłuboše žórko
wšchěch žohnowanjom spósnali a prawje f njeho čžerpali!

Š kajtej wěrnoscžu a luboscžu Pětr tamnym hanjerjam
tu zylu njewěrnoscž a šłóštniwoscž jich pšchibłodženja do-
pokasa! Kaš rjenje jich pokasuje na te džiwne pucže Bože,
kiž čže čžłowjekow se šwojimi njebjeskimi darami wobšbo-
žicž a kiž je taš na džiwne mašchne praštare šlubjenja
profety Joela dopjelni! Šaj, Boži Duch hnydom čžłowjekam
prawe srošymjenje šwjateho pišma dawa. Kaš wobdžywa-
njahódna je wščaš tež ta pšhesženoscž šlubjenjom stareho
testamenta a dopjelnjenjom noweho testamenta! Komuž je
Duch roš tu pšhesženoscž zylého šwjateho pišma a Božich
pucžow dopokasaš, tón wjazy njeha nad wěrnoscžu Božeho
šłowa dwělowacž. Duch Boži wščaš čže čžłowjeka f pó-
šnacžu, wěrije, prawdosčži a šbóžnosčži domjesčž. Wón čže
jeho wumjesčž f jebanja a škaženja tuteho šwěta.

Tehodla dai šebi hłowu a wutrobu wot šwjateho
Ducha pšchewšacž. Šotom budže twoja hłowa myšlicž te
krašne nadobne myšle Bože, twoja wutroba njebudže šo
wjazy dacž škažazym šłóštam roštorhacž, ale budže luboscž
wudželecž, twój jašyš njebudže wjazy morkotacž abo šelicž,
ale ty budžešch pošny špokojnosčže te špomožne škutki Bože
pšchipojedacž, twoja ruš njebudže šo žaneho šłeho škutka
wjazy pšchimacž, ale budže pomhacž a kraštwo luboscže
šobu twaricž, twoja noha njebudže žanu šchčžekž wjazy
nastupicž, kotruž je čži Bóh šakasaš, ale pošndže po tym
šwětkym pucžu, kotruž do njebjesh wjedže. — Šswjaty
Duch, dar f Božeho kraštwo, njeh naš wšchitkich napjelni
a wobnowi f šbóžnosčži našchich dušchow. Šotom mamy
prawe šwjatki. Šamjen. K. w K.

Na šwjatkowny šwjedžen.

Ducho šwjaty, wukhadžazy
Wot Wótža a wot Šyna,
Š njebjesh desččžo wofšchewjazy!
Macžej hona fšhesčžanstwa.

Wutrobny šu twjerde šmahi,
Wušthnjene a nješkódbne;
Ššól je štuchta, lud je nahi,
Wšcho je w hrěchach škažene.

Ducho Boži, warbowany
Š wumoženjóm Šbóžniša,
Š njebjša dele dušcham šłany,
Kiž šej Tebie wupročha!
Njeh je žel Čži teho luda,
Pšchidž Ty hnadaje f pomožu,
Šo šo šbudžicž f hrěchow šłuda
Š žiwjenju da nowemu.

Ducho šwětk! Šacžér mroki,
Našche dušche šryjaze;
Wuhaš hrěcha štrašne šłoki,
Šo šu ša naš nješkódbne.
Roššwěčž wšchitkich powołaných
Še šwojimi darami;
Š prawej pokucže ščžin šhmaných,
Kiž šwój hrěch šu pošnali.

Ducho wěry! Ša Čže prošču,
Wjedž mje f wěrije do Šhryšta,
Šo ja jehó rany šošču,
Ššlužu jemu do šónža;
Š wěru špožčž mi wušwjecženje
Dotalného žiwjenja;
Daj, šo dušchu debi rjenje
Šrej a prawdosčž Šhryštuša.

Ducho troščta! W Twojej možy
Ššlaboscže šo nještróžu;
Šašne šu mi šchžža nožy,
Šdyž Ty pjelnish wutrobu.
Šo mje do wěrnoscže wodžish,
Wučžish prawe modjenje,
Bože pucže šo mnu šhodžish:
D kaš to mje troščtuje!

Ducho mēra! Šotoj, šbože
Do dušche mi wuliwášch;
Ššwědcžish, šo šym džēcžo Bože,
Ša mnje krašne herbštwo mašch.
Šswjaty Ducho mišoščitwy!
Ššžerž mi šbóžnu nadžiju,
Šo ja, w šelóm Šhryščeže žiwny,
Wěčžny Šalem poštroju!

K. A. Fiedler.

Róčžny čžab Šswjatkow.

My šwjecžimy f nowa tón šnaty wulki šwjedžen, na kotrymž bu
fšhesčžijanska žyrkej šakožena. Kaž je šermušča wopomnjeniški džej
šakoženja wofadnje žyrkwoje, reformožijški šwjedžen wopomnjeniški
džej šakoženja ewangeliške žyrkwoje, taš šo šwjatki na šakoženje
fšhesčžijanske žyrkwoje dopominamy. Napjelnjeni se šwjatym Duchom,
počžachu wučžobnižy te wulke džiwny Bože w templu šhromadžentym
pšchipojedacž; a hdyž běšche Pětr šwoje móžne přědowanje džeržal,
buchu čži přeni wulšchčženi, a taš bu žyrkej šakožena. Šara wažne
a wopomnjecža hódne bě pšchi tym to, šo wučžobnižy tehdy, pšhes
šwjateho Ducha f temu šhmani ščžinjeni, f žušymi jašyklami rěčžachu.
Na to žyrkej ženje šabyčž njeđhrbjaka.

Bóh je čžłowjekow we wulkim a žylym jenajšich štworil. Še
rošdžěle, kiž jim wšchelaka barba atd. dawa, šu ščžehwki tyčch wob-
štejnosčžow, pod kotrymiž šu ludžo lěttžkazy žiwi byli, a šu jara šnadne.
We wulkim a žylym je jedyn čžłowjek kaž druhi. W tym nastu-
panju tež mješ ludami rošdžěle nješku. Němž nima lěpšchej wocži
džyli mur a Čhineaš niz lěpšche šhšchjenje džyli Šendželčžan, tež
špěwny hłóš Šndow njeje wo ničžo hinaššchi hacž jón pola Šchwedow
šhšchish. Šeno w jnym je wulki rošdžěl: mjenujžy w rěčžach.
Še šu jara wšchelake. Bohu budžišche něšchto lohke bylo, wšchém
ludžom jenajku rěčž dacž a šžeržecž, wón pak to njeje čžinicž čžyžl.
Duž je to po jehó woli, šo šu wšchelake rěčže na šemi. Š jena
je pšched nim telko winojta kaž druga; pšchetož šóžda je jehó dar.
Šo rěčži šo pak nětko ludy džěla, mješy štajeja a kraštwo šakožuja.
Šóžda rěčž je (f wuwšacžom tyčch žyle mašchých rěčžow) najbóle jedyn
lud, jedyn kraj, jene kraštwo. Šajše je bylo a šajše je a šajše
tež do šónža woštanje. Mješ tutym rěčžemi a ludami je nětko
drje tež, kaž mješ šukodami, mēr a pšhesženoscž, ale hiščeže
huščžišcho šawiščž, hidženje, haj šjawne nješchecželštwo. Duž je
Bóh jedyn dom natwaril, w kotrymž wšchitke ludy w mērje a
pšhesženoscž bydla, w kotrymž ma šóždy tošame prawo a jedyn
druhemu to, šchtož je jehó, woštaji, tež jehó rěčž; a tutón wulki
dom je fšhesčžijanska žyrkej. Štupja ludžo f modlitwu pšched

Khrystuša, šromadžuja ho psched Božim blidom, wotewrja hebi Bože kłowo, dha mjes nimi njeje bohaty a khudy, Sendželčan abo Němz, ale wschitzy hu Khrystušowi. A so ma temu tak hyc, so je to Boža wola, to i teho widžič, so bu na šwjatkowntym dnju ewangelij kóždemu w jeho rěči předomany. Naschi mišionarojo hu hebi to tež ja wučzbu wsali. Šim njeje ničzo lohke, pohanske rěče tak domufnyč, so móža w nich předomac. Ale woni prózy njelutuja a lědžebatki wufnu, so bychu skóncznye na šrohmlive waschnje kóždemu ludej w jeho rěči předomac mogli. Bóh jim pak tež jich prózu bohacze placzi. Se šwojej rěču wołani tež skóncznye wschitzy pohanjto ke Khrystušej pschińdu.

My šmy Boža zyrkej.

Hdyž šwjaty japoschtol Pawol šwojej Korinthiskej wošadže w 3. stawje 16. šcht. šwojeho 1. lista pišče: „Njeměšče wy, so wy Boža zyrkej seže a Duch Boži bydli we waš?“ dha maja tež nasche šerbste wošady, tute kłowa šaštyšchamschi, šamnyš k radošči, wošebje nětkle, hdyž šašo špěwamy: Pschińdž, šwjaty Ducho, štworičzel! Pschetož psched wjazny dnžli 900 lětami šapocza ho Boža zyrkej k nim bližič, wot wječora se strony do přědka postupowaznych Němzow, wot ranja pak se strony Šłowjanow. Ššerbjo hu drje wjazny štow lět šašydenju šchesczjiansstwa kručze wobarali, dofelž Němzow njelubowachu, kiž chychu jich kraj mēč. „Žane mišionstwo njeje tak czežke bylo, kaž mišionstwo mjes šerbškim narodom“, tak špišaczel štamjnow minjennyh czašow praji. Niž jeno krej němškich wojownikow je tehdy běžaka, ale tež krej šchesczjianskich mēšchnikow. Šnamjo Šesufoweho šwjateho šchiza bu hanjene, pobožne, jim zuše: Šerie eleison do šmēšchneho ščehnjene. Džak budž Bohu, kiž je bład šahnał a šwoju zyrkej tež mjes šerbškim ludom twjerdže šaložil!

„Njeměšče wy, so wy Boža zyrkej seže?“ tak njech pak nětko pschezo i nowa jako dopomnjecze we wuschomaj nascheho naroda klinezi. Ššwjatki hu wschitke rěče šwjeczene, tež luba šerbška rěč. Njech hebi ju lud wyškoło waži. W nej jako drohotnej šchtorpawje je šwjeczene jadro šboža šamnjene. Šdžež ho to šwonkowne pschekama, ho tež to šnutštowne šahubjuje. „Njeměšče, so Duch Boži we waš bydli?“ Boži Duch bydl w naš, wušwjecž naš a pschinješ nam jašnosč, mēr, njewinu, nomu móž kaž lube Bože nalěčzo wonkach štwórbje. Šaj, nowa móž ho wopolaž w lubošči šchesczjianow domach kaž sa pohanow w dalokej zušije. Tež jich wschitkich rěče maja hiščeze te wulke štuški Bože pschpowjedac, jim wschēm ma ho šwēdczenje dostac. „Njeměšče wy, so wy Boža zyrkej seže, a Duch Boži bydli we waš?“

Psches tebe ludy stanu
Kaž kłónczko ššhadžuje,
A pschibohojo padnu
Kaž mēšaz woblēdnje.

Troscht w nusy.

Běšche na cžopšym wječornu. Šchtyrjo pučžowarjo šhwatniwje po šwojej dróšy šnowachu. Pschi pučžu šchpatny domčž žyle šam štejšche. Š wofnom mašny hólčž šwoju kudžeratu hłowčžku tyšasche a dofelž ho bojšche, so mogli cži šchtyrjo pučžowarjo šnana jeho dom nadpadnyč, wołasche i žylej šchiju: „Bola naš je něchtó domach!“

„Lube džěčzo,“ jedny i tnych šchtyrjoch wotmolwi, „my tebi ničzo cžinicž njechamy, naš ho bojščž njetrjebasch.“

Tym šchtyrjom pak bē džěščžowe kłowo rjona wučžba. „Šlaj,“ woni jedny k druhemu džachu: „My chžemy hebi tež w kóždej

nusy pschwołacž: Bola naš je něchtó. Wšchato je Khrystuš šam šlubil: Šlaj, ja šym pola waš wschitke dny hacž do škónczenja šwēta!“

Šnadny wušnyw, ale bohate žně.

Ša džěch ras, tak štary duchowny powjedasche, do žyrkwje. Běšche šylny wichor. Duž w žyrkwi ničtó njebē, šhiba młody šhēbētač. Tehdy mi šly duch do wucha šchepny: „To tola šašo domoj dži; ničtó tu njeje, šhiba ty jako přēdač a šhēbētač, kiž dychjesche pschińč.“ Ša pak tola wostach a šwoje předomanje džeržach. Tuton šhēbētač bē ho wot praweho pučža daloko šabkudžil byl, tón džēn pak ho šašo k Bohu wobroczi. A nětko wón šam i wulkim žohnowanjom druhich k Bohu wodži. Moja tehdomnišcha próza je ho pláčžila. Tehdy wschac hiščeze njewjedžach, so šym ho psches móž šwjateho Ducha k wjele tyšaz ludžom pschedobyl, runjež bēch předomanje džeržal psched jenny jenicžkim pošlucharjom.

Šiwjenje to wobšwēdczi.

Něšajki njewērjazny bēšche šjanny pschednoscht napschecžiwio bibliji džeržak a wobkručžowak, so Šesufowe žiwjenje njeje wērna powjšecž, ale wumyšlene powjedańčžto. Šako bēšche škóncžil, ho jednory džělacžer pošbēže a prošcheschche wo domownosč, jemu praschēnje pschedpołožič.

„Praschēječe ho jeno“, bu jemu wotmolwjene. Džělacžer poča: „Psched 30 lětami bēch ja šamiba ša moju šwójbu, a žadny cžebny cžlowjek w mēšče njechasche wjazny so minu ničzo cžinicž mēč. Šusto špytach druge žiwjenje šapocžecž, ale to ho mi njeradži. Towarštwo šžeržliwych wot šawjercžaznych napojow ho nade mnu šmili. Ša buch tež pschisaty, šlubjenje šžeržliwosčje podpišach, ale jo husto šlamach, so buch jako njepolēpschomny wušamnjeny. Něšajkeho pschēstupjenja dla do jastwa pschińdžach. Tam bu na mojim polēpschenju džěłane. Wšcho wosta podarmo. Duž šesnach Šesufa jako wumožerja, w jeho kłowje wodacž hřechow namakach, ja buch nowy cžlowjek a jemu nětko pschisčucham. Moje praschēnje je tole: Šdyž je powjšecž wo Šesufu, kaž wy prajicze, wumyšlena, kaš móžecze potom to šhonjenje wuložič, so je wona žyle pschemēnjenje we mni ščžinika, moje šhubjene žiwjenje do požohnowaneho pschewobrocžila a mje šbožowneho ščžinika?“ Tón praschany njenamata, šchto by wotmolwił. Džělacžer i tym kłowom wobšamny: „Wy móžecze dale wobkručžecž, šchtož chžecze, tola pschi tym wostanje: ewangelion je móž Boža, šbožnyh cžinicž wschitkich, kotšiz na to wērja.“

Wšchelake i bliska a i daloka.

W Draždžanach je njenadžujžny našch drohi šerbški pschecžel šnjes dwóški radžiczel prof. Dr. Šakub wumrjel. Š žylej wutrobu je wón našch šerbški lud lubowak a horžny džak našcheho luda dže ša nim do wēčžnosčje, šchtož je ša našch lud byl a cžinił. Šak bēšche lubowany tež wot kralowšeho doma, hđžež je wučžer byl našcheho krala a jeho šynow, to wopolaša pohryebna šwjatocžnosč w Draždžanach, pschi kotrejž bēšche kral i prunzami pschitomny, kaž tež šwjatocžne šhowanie w Budyšchinje na Tuchorju, ke kotremuž bēšchaj dwaj prunzaj, šastupjer krala a drusy wyškožy šnježa pschisčili.

— 3. džēn šwjatkow budže mišionški šwjedžen w Bukežach. Ššerbške šemšchēnje budže popołdnju w 2 hodž., němške w 4 hodž. Wschitzy pschecželjo mišionstwa hu wutrobnje pschewošchēni.